

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDS sodba Pdp 1953/2001

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2003:VDS.PDP.1953.2001

Evidenčna številka: VDS02430

Datum odločbe: 30.01.2003

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: suspenz

Zveza: ZDR člen 96, 96/2, 96, 96/2.

Jedro

Ker je delodajalec razveljavil sklep o prenehanju delovnega razmerja zaradi 5-ih zaporednih neupravičenih izostankov z dela, ima tožnica na podlagi 2. odstavka 96. člena ZDR za čas suspenza pravico do razlike do polne plače.

Izrek

Pritožbi se delno ugotovi in se sodba sodišča prve stopnje v 1. točki izreka spremeni tako, da se glasi:

"Razveljavi se sklep zbora delavcev tožene stranke o potrditvi tožničinega suspenza z dne 10.11.1993 v delu, v katerem ta sklep ostane v veljavi do končanega postopka o hujši kršitvi delovne obveznosti.

V preostalem delu se zahtevek tožnice za razveljavitev tega sklepa in zahtevek tožnice za razveljavitev sklepa o suspenzu z dne 19.8.1993 zavrne kot neutemeljen."

V ostalem delu se pritožba zavrne in se v nespremenjenem obsegu (točki 2 in 3) potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Tožena stranka sama krije svoje pritožbene stroške.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razveljavilo odločbo ravnatelja tožene stranke z dne 19.8.1993 in sklep zbora delavcev tožene stranke z dne 10.11.1993. Odločilo je, da je tožena stranka dolžna izplačati tožnici 193.036,10 SIT, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi od posameznih zneskov in datumov zapadlosti, kot izhajajo iz sodbe ter ji povrniti stroške postopka v znesku 64.269.00 SIT in takso za sodbo v znesku 10.500,00 SIT, v 8 dneh, z zakonitimi zamudnimi obrestmi od izdaje sodbe sodišča prve stopnje do plačila.

Zoper sodbo se pritožuje tožena stranka, ki uveljavlja vse pritožbene razloge iz 1. odst. 338. čl. Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur.l. RS št. 26/99, 96/2002) in pritožbenemu sodišču predlaga razveljavitev sodbe oz. njeno spremembo in zavrnitev tožbenega zahtevka. V pritožbi med drugim navaja, da je bila tožnica v suspenzu tako od 19.8.1993 do 10. oz. 12.10.1993 na podlagi izdanih sklepov direktorja oz. zbora delavcev, nato pa do 1.2.1994 brez ustreznih sklepov, s tem da je 15.11.1993 direktor zoper njih začel disciplinski postopek zaradi neopravičenih izostankov 5 delovnih dni. V postopku ni bilo ugotovljeno, da gre za dva ločena postopka uvedbe suspenza in sicer enega z 19.8.1993 in drugega z dne 15.11.1993, ko je direktor tožene stranke zoper tožnico sprožil disciplinski postopek. V drugem postopku direktor ni izdal sklepa o suspenzu, vendar se tožnica zoper to ravnanje ni nikoli pritožila na zbor delavcev. Vložena tožba z dne 7.12.1993 tako ne izpolnjuje pogojev za sodno varstvo za čas od 15.11.1993 dalje, to je za drugi suspenz, temveč le za čas od 20.8. do 14.11.1993. Zahtevk tožnice bi bil eventualno lahko utemeljen le za čas do 15.11.1993, ko je tožena stranka uvedla zoper njo nov postopek in nov suspenz. Tožnica, ki je tožbo vložila 7.12.1993 (zoper sklep z dne 10.11.1993), je izgubila pravico do sodnega varstva v skladu s 1. odst. 83. čl. Zakona o temeljnih pravicah iz delovnega razmerja (ZTPDR, Ur.l. SFRJ št. 60/89, 42/90, ki se v RS uporablja kot republiški predpis). Ravno tako tožnica ni vložila pritožbe zoper suspenz, ki se je vodil v disciplinskem postopku dne 15.11.1993, s čimer ni pridobila pogojev za sodno varstvo. Podano je tudi nasprotje v obrazložitvi sodbe, saj naj bi bil sklep o suspenzu zakonit od 19.8. do 12.11.1993, v izreku pa je naloženo toženi stranki, da tožnici izplača razliko plače tudi za čas do 12.11.1993.

Pritožba je delno utemeljena.

Pritožba se neutemeljeno sklicuje na to, da naj bi tožnica zamudila sodno varstvo, ker je tožbo na sodišče, s katero je zahtevala razveljavitev sklepov o suspenzu z dne 19.8.1993 in 10.11.1993, vložila šele 7.12.1993. V tožbi je navedla, da je 24.11.1993 prejela obvestilo direktorja tožene stranke z dne 12.11.1993 o tem, da je zbor delavcev tožene stranke na seji dne 10.11.1993 sklenil, da ugovor proti začasnemu odstranitvi z delovnega mesta zavrne in da ta sklep ostane v veljavi do konca disciplinskega postopka. Tožena stranka temu podatku tožnice (da je 24.11.1993 prejela obvestilo) ni ugovarjala, niti temu konkretno in z ustreznimi dokazili, ne ugovarja v pritožbi. Glede na to in glede na dejstvo, da je bila tožba vložena 7.12.1993, očitno do tedaj še ni potekel 15-dnevni rok za vložitev tožbe na sodišče; torej so izpolnjeni pogoji za sodno varstvo v skladu s 1. odst. 83. čl. ZTPDR.

Pritožba se tudi neutemeljeno sklicuje na to (navedbe v pritožbi pa so tudi kontradiktorne), da naj bi v konkretni zadevi šlo za dva suspenza in sicer za prvi suspenz po sklepu direktorja tožene stranke, ki je bil potrjen s sklepom zbora tožene stranke in drugi suspenz, glede katerega ni bil izdan sklep. Takšno tolmačenje nima opore v izvedenih dokazih. Že iz obvestila tožnici z dne 12.11.1993 o tem, kaj je odločil

zbor delavcev dne 10.11.1993 (priloga A/1), izhaja, da je le-ta zavrnil ugovor tožnice zoper sklep o suspenzu z dne 19.8.1993, pa tudi, da je odločil, da sklep ostane v veljavi do končanega postopka o hujši kršitvi delovne obveznosti. Določitev trajanja suspenza je bila torej jasna, sicer pa si tudi pravno ni mogoče zamisliti prvega suspenza na podlagi izdanega sklepa, v nadaljevanju pa drugega suspenza brez ustreznega naloga ali sklepa delodajalca.

Utemeljena pa je pritožba v zvezi z napačno odločitvijo sodišča prve stopnje v 1. tč. izreka. Sodišče prve stopnje je namreč že samo pravilno ugotovilo, da je bil sklep o suspenzu z dne 19.8.1993 izdan istočasno s sklepom o prenehanju delovnega razmerja na podlagi 5. tč. 1. odst. 100. čl. Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur.l. RS št. 14/90-71/93), to pa je v skladu z 1. odst. 95. čl. ZDR tudi eden od razlogov, zaradi katerih je mogoče delavca začasno odstraniti z delovnega mesta. Glede na to so bili za suspenz dne 19.8.1993 izpolnjeni vsi pogoji po zakonu in ni mogoče šteti, da je bil nezakonit. Tudi zaradi kasnejših dogodkov sklep o izdanem suspenzu ni mogel postati nezakonit, res pa je, da po 12.11.1993, ko je direktor tožene stranke razveljavil svoj prvotni sklep o prenehanju delovnega razmerja z dne 19.8.1993, ni bilo več pogojev za to, da bi bila tožnica še naprej v suspenzu. Ti pogoji bi bili v skladu s 95. čl. ZDR podani le, če bi bila v vmesnem času ali takoj ob razveljavitvi sklepa o prenehanju delovnega razmerja podana zahteva za uvedbo disciplinskega postopka in izdan ponoven sklep o suspenzu, kar pa v konkretni zadevi ni bilo storjeno. Disciplinski postopek zoper tožnico je bil uveden 15.11.1993, to zahtevo pa je tožnica dobila še kasneje. Glede na to torej lahko govorimo o zakonitem suspenzu z dne 19.8.1993, saj so za ta suspenz ostali vsi zakonski pogoji, vendar s tem, da so razlogi za suspenz z razveljavitvijo sklepa o prenehanju delovnega razmerja od 12.11.1993 odpadli. Glede na to tudi ni mogoče šteti, da je bila tožnica od 12.11.1993 še zakonito odstranjena iz organizacije.

V skladu s takšno razlago tudi ni bilo pravne podlage za razveljavitev sklepa o suspenzu z dne 19.8.1993, pa tudi sklepa zbora delavcev z dne 10.11.1993, razen v delu, v katerem je ta zbor odločil, da suspenz ostane v veljavi tudi do končanega postopka o hujši kršitvi delovne obveznosti (ki pa se takrat še sploh ni začel). V skladu s 358. čl. ZPP je pritožbeno sodišče zato spremenilo odločitev sodišča prve stopnje v 1. tč. izreka, tako da je zavrnilo zahtevek tožnice za razveljavitev sklepa o suspenzu z dne 19.8.1993 in 10.11.1993, razen v delu, v katerem je bilo s tem sklepom odločeno, da ostane suspenz v veljavi tudi do končanega postopka o hujši kršitvi delovne obveznosti tožnice.

Ker torej ni bilo več pogojev za suspenz od 12.11.1993, je sodišče prve stopnje tožnici pravilno prisodilo razliko med plačo, ki bi jo prejela, če ne bi bila suspendirana in nadomestilom plače, ki ga je prejela v obdobju do dokončnega disciplinskega sklepa o prenehanju delovnega razmerja. Pravilna pa je tudi odločitev sodišča prve stopnje, da tožnici prizna razliko plače že za čas od začetka suspenza do 12.11.1993 in sicer kljub odločitvi sodišča prve stopnje, da je bil suspenz z dne 19.8.1993 in potrjen s sklepom z dne 10.11.1993 (razen po 12.11.1993), utemeljen.

98. čl. ZDR določa, da ima delavec, ki je odstranjen z dela iz organizacije oz. pri delodajalcu in prejema nadomestilo plače iz 2. odst. 96. čl. zakona, za ta čas pravico, da mu organizacija oz. delodajalec izplača razliko do polnega zneska plače, ki bi ga dobil, če bi bil na delu, če je disciplinski postopek zoper njega z dokončno odločbo ustavljen, če je delavec s pravnomočno odločbo oproščen, ali če se v postopku odločitve o prenehanju delovnega razmerja zaradi neopravičenega izostanka 5 zaporednih delovnih dni ugotovi, da delavec ni neopravičeno izostal z dela. V konkretnem primeru je že ravnatelj tožene stranke sam razveljavil svoj sklep o prenehanju delovnega razmerja tožnici zaradi neopravičenega izostanka 5 zaporednih delovnih dni in ni bilo niti več razlogov za ugotavljanje tega ali je na podlagi 5. tč. 1. odst. 100. čl. ZDR tožnica dejansko neopravičeno izostala. Do tega postopka v nadaljevanju ni prišlo, temveč le do

disciplinskega postopka, kar pa nista postopka, ki bi ju lahko izenačili. Pripadajoča razlika torej ni posledica nezakonitega suspenza, temveč naknadne razveljavitve sklepa o prenehanju delovnega razmerja po 5. tč. 1. odst. 100. čl. ZDR.

Glede na navedeno in v skladu z določbo 353. čl. ZPP je pritožbeno sodišče zavrnilo pritožbo tožene stranke zoper odločitev v 2. tč. izreka, posledično pa tudi odločitev v 3. tč. izreka, ki se nanaša na prisojene stroške postopka. Ne glede na spremembo 1. tč. izreka je namreč tožnica z večjim delom zahtevka uspela, glede na ta uspeh pa ni bilo razlogov za spremembo odločitve o stroških postopka. Enako velja tudi za stroške pritožbenega postopka, saj ne glede na delno spremembo odločitve v 1. tč. izreka ta sprememba ni prinesla večjih posledic in je obveznost plačila razlike plače tožnici s strani tožene stranke ostala v celoti nespremenjena. Glede na to je pritožbeno sodišče odločilo tudi, da tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbe.

Datum zadnje spremembe: 23.08.2009